

DOM, CESARJA!

Domáci Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu 30. aprila 1898.

Štev. 8.

Vinčku.

Oj vinček, ti si meni
Prijatelj zvest in prav,
Ti rešiš me telesnih
In duševnih težav.

Če nad menoj obupa
Najspretnější zdravnik,
Iskat pomoči k tebi
Nesrečen grem bolnik.

In grenkih ne zapišeš
Nikdar mi ti zdravil;
Če zmerno jih uživam,
Radósten sem in čil.

Pa, veš, jaz rad prehitro
Krepak bi bil in zdrav,
Zato pa večkrat novih
Nakopljem si težav.

Napako bi le jedno
Očital tebi jaz:
Ozdraviš sicer hitro,
Pa le za kratek čas.

Za piruhe.

(Spisal Bogdan.)

(Konec.)

Vse obličje Vladimirjevo je kazalo, kako neprijetno mu je to „pridigovanje“ zaročenke. Kaj prav mu je torej bilo, ko jima pride isti čas naproti Malčikina mati in jima kliče že od daleč: „Pa sta me dolgo pustila samo“. Vpričo matere pa ni hotela Malčika govoriti o ničemur, kar bi moglo biti Vladimirju neprijetno. Ni ga hotela žaliti, preveč ga je ljubila. Upala je, dà, bila je prepričana, da ga že sama zopet pridobi za sveto vero in njene nauke. — Vsi trije se vrnejo v mesto. Vladimir spremi dami do njenega stanovanja, tam pa se poslovi in odkoraka proti svojemu stanovanju. „K spovedi naj grem“, mrmra sam seboj. „Ah, kaj še, preveč sem se že odvadil.“ Vladimir je bil dober mlad mož, a površna verska vzgoja v očetovi hiši in lahkomišelnost življenje pri vojakihi je toliko uplivalo nanj, da se je nekako sramoval izvrševati dolžnosti, ki jih nalaga katoliška cerkev svojim vernikom.

„Kaj si pa tako zamišljen, Vladko?“ S temi besedami predrami nadporočnik Fričko Zelenec svojega tovariša. „Kam pa si namenjen?“ nadaljuje, ko se pozdravita. „Domov mislim iti“, odvrne Dolar. — „Zdaj boš hodil domov! Pojdiva rajši v kazino, tam čakata Dolfe in Vilko, vrgli bomo parkrat kvarte.“ Zelenec je moral še nekolikokrat podrezati Vladimira, da se je sled-

njič udal. Rad je premetaval podobice, pa le za zabavo; Zelenčeva glavna namera pa je bila, da bi svoje tovariše prav pošteno ali nepošteno oskubel. — — —

* * *

Drugo dopoldne sedita gospa Selakova in Malčika poleg okna vsaka zamišljena v svoje delo. Malčika pogleda večkrat skozi okno, kakor bi koga pričakovala. Mati, opazivša njeno nestrpnost, reče: „No, danes se je pa malo zakasnil“. — Vladimir je prihajal vsak dan za nekaj trenutkov k svoji nevesti. — Kar se zaslišijo v veži urni koraki, . . . vrata se odpró, in v sobo pridrvi služkinja, ki je pomivala posodo in pometala, z izbuljenimi očmi in vijoč roke.

„Kaj pa je, Katra? Moj Bog, govorite! Kakšni pa ste danes!“ — „Jezes, gospa, — — gospod Dolar, — — jezes, jezes!“ — — „Vladimir? Kaj se mu je pripetilo, Katra“, vzklikne Malčika, tresoča se vznemirjenosti.

„Nič, prav nič, bodi mirna, Malčika!“ začuje se pri vratih krepak moški glas, in v sobo stopi — Vladimir. „Kaj pa kričite in vznemirjate ljudi!“ vzklikne osorno, obrne se proti služkinji, ki ga je gledala, ne, zijala je vanj kakor v prikazen z drugega sveta. „Čast in hvala večnemu Bogu, da so živi,“ zajavka Katra, „pa se je po vsem mestu govorilo, da jih je nekdo — ustrelil.“

„Kaj pa je bilo povod temu govoričenju, Vladimir?“ vzklikneta gospa in Malčika ob enem. — „Katra, vi boste že izvedeli od žensk vaše vrste“, reče Vladimir še vedno razdražen služkinji, ki je stala sredi sobe in hotela svojo radovednost zadovoljiti s tem, da posluša pripovedovanje častnikovo. Katra se molče izplazi iz sobe, Vladimir pa začne pripovedovati:

„Včeraj me je zvabil Zelenec seboj v kazino, kjer sva našla še par tovarišev. Začeli so metati kvarte in piti. Pozna ura je že bila, ko smo zapustili kot zadnji gostje gostilno. Pri igri nisem imel sreče, temveč neprestano »smolo«. To me je razdražilo in povžil sem precej pijače. Zaradi vsega tega sem bil jezen sam na se in na vse, kar mi je prišlo pred oči. Pridem v vojašnico in stopim v hlev. Pogladiim z rokavicami svojega konja po hrbtu, pa nove bele rokavice so postale kar vse umazane, toliko prahu je ležalo na konju. To me grozno razsrdi. Pokličem tistega Laha, ki mi snazi konja. Pravil sem vama že, kakšen je, in da se je

grozil, kakor so mi pravili drugi vojaki, da mi bo že pokazal, če bom uganjal sitnosti. Jaz pa se nisem menil za te besede.

„Ali si zopet lenaril!“ zakličem osorno, ko prav počasi prikoraka do mene; „seveda, »dolce far niente« (= sladka brezdelnost) to ti ugaja, to je tvoje geslo. Zdaj boš pa sedel in se pokoril za vse, kar si zagrešil; saj že davno ne zaslužiš družega, nego temnico.“ Začne mi nekaj ugovarjati. Zakričim nad njim, naj molči, sicer ga ošvrknem z bičem.

„Ti me ne boš tepel, tudi zmerjal me ne boš nikdar več,“ zakriči, seže v žep, izvleče samokres in nameri na me. Komaj sem mogel odskočiti korak v stran, tako, da se je zarila krogla mesto v moje prsi, v hlevna vrata. Predno pa je mogel izprožiti drugič, podre ga na tla vojak, ki je prišel polagat krmo konjem, ali pa ga je privabilo najino vpitje. Še zdaj sem bil v nevarnosti, ker je moj nasprotnik držal krčevito v roki samokres. Slednjič se mi vendar posreči, pritisniti njegovo roko k tlem. Samokres se sicer pri tem izproži, toda krogla se zarije v steno. Potem pa udarim lopova z vso močjo po roki, da mu pade samokres iz nje“ — — —

Vladimir je hotel še dalje pripovedovati, toda Malčika, ki se je ves čas tresla vznemirjenosti, se ga oklene z obema rokama, kakor bi hotela reči: „Zdaj te ne pustim več od sebe, sicer te res še izgubim.“ Solze ji zalijo sinje oči. Tudi gospa Selakova si briše z robcem oči. Ko se Malčika nekoliko pomiri, reče prosiče Vladimirju: „Predragi moj, glej, že dvakrat ti je ohranil Bog življenje, rešil te iz največje nevarnosti. Kaj ne da, zdaj mi ne odrečeš več moje prošnje, in mi storiš za piruhe to, kar bo za te in za-me najboljše.“ Ganjen poljubi Vladimir svojo nevesto, vstane in dé: „Odití mi je treba; moram še v vojašnico zaradi današnjega zločina!“

Zadej za Selakovo vilo je bil vrtec. Vsako leto, kedar se je umaknila zima pomladi, obsadila je Malčika gredice s klinčki, vijolicami, vrtnicami in drugimi lepobojnimi in prijetno-duhtečimi cvetkami. — Tudi danes hodi po vrtu; ne, danes ne hodi, temveč skaklja kakor srnica, poje in samega veselja ne vé, kaj bi počela. Kaj jo je pač navdalo s tako radostjo? — Šle sta z materjo k zgodnji maši. Ko vstopita v cerkev, obhajal je ravno star oče kapucin. Toda, glej: danes je pristopil nenavaden gost k Božji mizi. Malčika prime svojo mamico za roko in jo ji stisne polna sladke vznemirjenosti: Vladimir, dà, on kleči tamkaj pobožno, skesano si tolče na prsi in spoštljivo prejme najsvetejše Telo.

Še nobeno leto ni obhajala Malčika velikonočnih praznikov s tako neskalsenim veseljem, kakor letos, še nikoli ni dobila za piruhe tako lepega darila.

Minul je mali traven, ki je bil izvanredno lep in suh. Tembolj deževen in blaten pa je bil tolikanj hvalljani veliki traven. Le proti koncu meseca se je zvedrilo in napočilo je nekaj prekrasnih, zares majnikovih dni.

Neko dopoldne teh lepih dni je hotelo nebo pokazati svojo krasoto, ves svoj čar, in ga razliti nad zemljo. Obok je bil jasno-moder, kakor daleč je segalo oko, nikjer ni plaval niti najmanjši oblček. — Isto dopoldne sta klečala pred altarjem ženin in nevesta, Vladimir in Malčika. Solnce je združevalo nad njunima glavama svoje najlepše žarke, danes ni kalil njune sreče noben oblček in nevidni dobri duhovi so peli nad njima:

»Naj tako nad tabo, krasni par,
Žarki sreče sijejo vsikdár!«

Božja kazen.

(Povest iz Črnogore, Slovencem priobčil Fr. O.)

(Konec.)

Ravno mu je hotel Luka na to odgovoriti, ko je Ivan došel s svojim jetnikom, s starim Jurom. Že od daleč je kričal: „Srečo dobro, oče Marko! Imava enega morilčeve žlahte v najinih rokah.“

„Li prav vidim? je vskliknil Luka, ko je spoznal svojega rešitelja in dobrotnika. „Blagi starček, kaj se je zgodilo s teboj?“

„Po sili in mi žugáje me je ta mladi človek sem pripeljal“, je odgovoril Juro. Mislim, da jaz naj ne zaslužim kaj takega, ker z vsemi ljudmi v miru živim.“

„Kaj? Po sili te je sem podil, je zakričal Luka, ter je pogledal svojega brata z žarečimi očmi; tebe mojega rešitelja, in zakaj?“

„Da ga ranjki materi žrtvujem“, je Ivan trdoglavo odgovoril; „sicer pa me veseli, brate, da še živiš, dobro došel tedaj!“ Pri teh besedah mu je hotel podati roko, pa Luka ga je zaničljivo pogledal in rekel:

„Oče Marko, ta Albanec je naš prijatelj, kajti on in njegova hči Mara sta me zdravila in mi prijazno stregla, ko sem ležal pri njima ranjen in bolan, torej smo jima hvalo, veliko hvalo dolžni. Pričakujem tedaj, da nas njuna blagodušnost za vselej spravi z Rodičevo rodovino. Tega častitljivega moža in njegovo hčer moramo pogostiti tako gostoljubno, kakor sta mene pogostila. — In ti blagi Juro, nam odpusti, kar ti je moj brat neprijetnega učinil, in bodi nam poslanec miru in sprave med tvojo in našo rodovino!“

Dasiravno so te besede bile pravične in blagodušne, vendar niso omehčale trdega srca starega Marka in njegovega osvetohlepnega sina Ivana. Ta je po vsej sili hotel zasramovati trepetajočega Jura in hudo ž njim ravnati, torej se je vnel hud prepir med bratoma. Luka je na vso moč zagovarjal in branil rešitelja svojega življenja. „Dokler bodem dihal, je rekel, se blagemu starčku ne sme nič žalega storiti.“

* * *

Pustimo za nekaj trenutkov ta neprijeten prizor in pogledimo k vrli Mari, hčeri nam že znanega Jura, da pozvemo, kaj se je z njo zgodilo tačas, ko je njen oče v rokah silovitega Ivana trpel mnogo strahú.

Njen oče jej je bil obljudil, da se kmalu spet vrne, in ko ga čez eno uro še ni bilo domú, je pridna hči začela se zaradi njega bati, torej je tekla ven, da vidi, če se že vrača. Neki mladi pastir, ki ga je srečala, jej je naznanil, da je videl njenega očeta v družini nekega oboroženega Črnogorca, in da ga je ta urno silil seboj v Črnogoro potovati.

Ljubezniva hči ni dolgo premišljevala, brzo je odtekla po naznanjení poti za svojim očetom, da se prepriča, če mu kaka nevarnost preti. Kakor plaha srna je letela na goro in kmalu je zagledala precej daleč dva možka. Za njima se zdaj poda v najhujši tek, vedno za njima gledáje, da bi ju iz oči ne izgubila. Sledela ju je do Markove kočé, in tú jej zgineta izpred oči. Sem prisopevša je videla, kako je Luka ravno branil njenega očeta, in ga spoznavša pade skoraj onemogla pred njim na kolena.

„Nebeški Bog! moj otrok, moj ljubi otrok!“ je zakričal Juro ter je svojo hčer vzdignil in jo z veseljem na svoje ljubeče prsi pritiskal.

To videti, priskoči razkačeni Marko in izdere prestrašeno deklico iz očinih rok. „Proč od srca, ki te ljubi, se je zagrozil, kakor so meni ljubljeno ženo strgali iz rok! Jaz sem nesrečen, pa tudi sovražniki moji srečni biti ne smejo.“

„Oče! za božjo voljo te prosim, bodi usmiljen,“ bodi človeški!“ ga je prosil Luka. „Kaj ti je ta nedolžna devica storila, kaj ti je ta častitljivi starček žalega učinil, da ju tako kruto ertiš? Ali ti nista mene, tvojega sina, smrti otela? Ali moreta kaj zato, da sta žlahtnika onih, ki je imaš za svoje najhujše sovražnike? Glej, klečé te prosim, bodi pravičen in ne maščuj se nad nedolžnima! Odpusti jima in prepusti maščevanje Bogu!“ „O dobra, blažena mati!“ je nadaljeval in oči povzdignil proti nebesom, „gotovo si ti svojim sovražnikom odpustila in želiš, da se tudi mi spravimo z njimi!“

V tem trenutku švignila je na oblačnem nebu strela in se je zablistnilo, da so vsi vstrepotali, in zagrmelo je, da je strašno odmevalo od skalnatih sten.

„Maščevanje, krvno maščevanje!“ zaklical je Ivan z nogami cepetaje; „ali ste čuli glas z neba?“

„Stoj hudobnež!“ ga je zavrnil Luka, „ne draži vsemogočnega nebeškega Očeta. Grom je njegov glas, ki nas opominja, naj živimo krepostno in v ljubezni do vseh ljudi, kajti Bog ostro sodi in strašno kaznuje grešnika, ki se neče spokoriti.“

„Molči, strahopetnež!“ je psoval Ivan svojega brata; „prisegel sem maščevanje, in nič na svetu mi ga ne more zabraniti.“ Pri teh besedah potegne samokres izza pasa.

„Usmiljeni Bog nam prizanesi!“ zakričala je Mara vsa prestrašena in prišla z vso močjo za Ivanovo roko. „Nesrečni človek, stoj! umori mene mesto starega očeta, ako že moraš prelivati nedolžno kri!“

Luka je skočil med starčeka in osvetohlepnega Ivana ter je zavpil: „Brate, slednjokrat te opominjam, daj si mir in ne vzbujaj v meni pravične jeze, ako ne, bodeš trepetal, da ti bodo zobje klepetali!“

Na nebu se je v drugič zablistnilo in zagrmelo je še močnejše in hujše ko prvokrat. Mara je s sklenjenima rokama pred Ivana pokleknila ter ga je prosila: „Pri veri v vsemogočnega Boga te zarotim, pusti očeta pri življenju, ako ne, kličem sveta nebesa na pomoč, naj te božja strela zadene.“ Zdaj nastane silen vihar, da so se mu drevesa kar pripogibala, in Marku se je začelo po glavi vrteti, torej je trepetaje začel sam Ivana opominjati rekoč: „Nehaj, moj sin! Zdi se, da Bogu samemu tvoj strašen naklep ni všeč, zato nas svari z bliskom in gromom. Teh nedolžnih se ne smeva dotakniti. Poslušaj me in pojdi z menoj, ona pa naj se mirno in varno vrne dom!“

Toda tudi očetovega svarjenja Ivan ni hotel poslušati, marveč je začel grozno kleti in poslednjič je djal: „Preden maščevanje pustim, rajše sam umrjem.“ A komaj je izgovoril trdoglavi sin te strašne besede, je strela švignila v tretje na nebu in s svojim bleskom celo obnebje razsvetlila, in strašen tresk se je zaslísal, da se je stresla zemlja. Grozna tihota je nastala in zrak je bil poln žveplenovega sopara, da so bili vsi omamljeni. Čez nekaj časa se prvi zavede Luka, potem Juro, in za njima Mara in Marko — le Ivan se ni ganil.

Stari Marko stopi k njemu, ga zmaja in kliče: „Vstani, sin moj!“ Pa on ga ne čuje. Potem ga oče obrne, in ko mu v otrpelo lice pogleda, zavpije: „Gorje! gorje! strela mi je sina ubila!“

Groza jih je nahajala, ko so drugi pristopili in videli strašno dogodbo.

„Nesrečni brat!“ je Luka vzdihával; „hotel si božje zapovedi kljubovati, in Bog sam te je strašno sodil. Molimo za njegovo ubogo dušo!“

Poklekli in molili so, potem pa so nesli mrliča v bajto. Globoko zamišljen je Marko dolgo gledal svojega ubitega sina, naslednje je stopil k Juru in mu dal roko rekoč: „Spravim se za vselej s tvojo rodovino! Bog dolgo prizanaša, pa strašno sodi! Naj današnji izgled opominja k ljubezni in spravi vse tiste, ki gojé v svojem srcu sovraštvo in maščevanje, da jih ne zadene enaka kazen!“

Juro je ostal s svojo hčerjo še nekaj dni pri svojem novem prijatelju, ter ga je tolažil in opominjal, naj zaupa v usmiljenega Boga, in neki večer ga je tako-le nagovoril:

„Prijatelj! Oba sva že stara in slaba, treba nama je torej prijazne postrežbe, pa tudi vesele tovaršije na stare dni. Ti imaš vrlega sina in jaz dobro in pokorno hčer. Vem, da se srčno ljubita, naj se torej zaročita in postaneta mož in žena. Bogastva ravno nimam po obilem, pa imam dosti premoženja, da ena družina more lahko živeti. Preseli se s sinom k meni v Albanijo in naj ti zvesto prijateljstvo moje in otročja ljubezen polajšujeta stare dni!“ Ves ginjen in s solznimi očmi je Marko svojega blagega prijatelja objel, in že drugi dan sta s svojima srečnima otrokoma potovala v Jurovo domovino.

Luka in Mara sta postala pobožna, delavna in srečna zakonca, in njuna očeta sta doživela še mnogo vseh dni mirno in zadovoljno pri svojih otrocih in vnukih.

Za zdrave bolnike.

V davnih, davnih časih jezdaril je kmetič iz mesta domov. Pot je šla skozi temen gozd. Sredi gozda preprečila mu je nakrat pot siva starka in ga prosila, da bi jo vzel k sebi na konja.

„Kdo si?“ vprašal je kmetič.

„Jaz sem — kuga,“ odvrnila je.

Prestrašen zamahnil je kmetič po konju, da bi ušel. A starka je popadla konja za brzde in dejala: „Zakaj bežiš? Meniš-li, da ne pridem lahko brez tebe v vas? Malo prej ali poslej, to ne dé nič. Bodi torej pameten in posadi me na konja. Obljubim ti, da ne napadem nobenega iz tvoje družine.“

„Torej le sedi,“ odgovoril je kmetič. Nato je pogljal konja v dir. A kmalu ga je zopet vstavil in jel prositi starko, da bi prizanesla še temu in onemu od njegove žlahte. Tudi to prošnjo je uslišala starka.

Ko sta bila že blizu vasi, jel je kmetič že zopet prositi in rotiti starko, a sedaj za vse vaščane. Obljubila mu je, da jih pograbi samo deset v vasi.

Mudila se je v vasi samo en dan, a umorila je mesto desetih, trideset ljudi.

Kmet pridirjal je koj k starki ter jo ošteval in zmerjal, ker ni bila mož-beseda in je umorila trideset ljudi.

„Bila sem mož-beseda,“ odvrnila je starka. „Res, da jih je umrlo trideset, a jaz sem jih umorila samo deset, dvajset jih je umrlo od strahu pred mano.“

Učimo se iz tega: Strah solkjer ne pomaga. Boleznij je že tako preveč v tej solzni dolini, ni treba si jih še domišljati.

„P. L.“

Gospodarske stvari.

Kako daleč vsaksebi naj so drevesa na vrtu.

Vsako drevo potrebuje gotovega prostora za svoj razvoj. Mnogi neuspehi se dajo zarezati na rovaž sadilcu, ki se ni dovolj oziral na zahteve posameznih sadnih vrst ter drevesom ni dal dovolj prostora, ko jih je sadil. Nasledki pregostega sajenja se ne pokažejo takoj v prvih letih, kajti mlada drevesa imajo čestokrat dovolj prostora in prinašajo nekoliko let lepega sadu; pozneje pa, ko se veje razprostro nad zemljo, korenine v zemlji pa pridejo druga z drugo v dotiko, manjša se sadja število, velikost in dobrota, in drevesa jamejo hirati.

Za odmerjenje prostora ni moči navesti natančnih določeb, kajti ravnati se moramo po rasti dreves. Vsaka vrsta sadja, da, vsaka posamezna razvrsta doseže svojo posebno širjavo. Nekatere rode kmalu ter se potem ne razvijajo zeló, druge pa rastejo močno na širjavo ter še le pozno jamejo roditi. Tudi na to se je treba ozirati, ali se drevesne korenine razširjajo na strani ali silijo bolj v globino. V poslednjem slučaju ni tolike nevarnosti, da bi se drevesa medsebojno ovirala. Posebno pa naj se ozira na kakovost tal. V krepki vlažni zemlji zahtevajo vsa sadna drevesa več prostora nego v plitvi in pusti, kjer se tudi ne razkošatijo tako zelo.

Jablane potrebujejo kot visokodebelna drevesa na vse strani 10 metrov prostora — le drevesa s slabejšo rastjo, kakor n. pr. zlata zimská parmena 7 m — srednje visoka drevesa 5 do 6 m, pritlikavci kot piramide 3 do 4 m, palmete s štirimi vrhovi v špalirju 1-20 m, vodoravni špalirji 1-50 m. Hruške dobé kot visoka drevesa 10 m, slabeje rastoče vrste pa 8 m, srednje visoka drevesa 6 m, piramide 4 do 5 m, v špalirju kot naveznjen kordon 40 cm, kot palmeta s štirimi vrhovi 1-20 m in za vsaka nadaljna dva vrhova po 60 cm več. Sladke črešnje dobe kot visoka drevesa po 8 do 10 m, kisle črešnje kot srednje visoka drevesa 5 m, mirabele 4 m prostora. Marelice dobe kot nizka drevesa 4 m, breskve kot nizka drevesa 4 m, v špalirju pa najmanj 2 m; one vrste pa, ki močnejše rastejo v mastni zemlji, 3 do 4 m. „Kmet.“

Repov konjem ne reži. Če konju rep okrajšaj, ne more preganjati muh. To naredi dobrega konja upornega, da ni več za rabo.

Če imajo krave krvavo mleko, vzemi sveže jajce, naredi malo luknjico, da iz njega izteče beljak. Potem napolni jajce, v katerem je še rumenjaki, s trpentinom, in daj ga kravi v gobec.

Drobiž.

Zadnja prošnja roparja-morileca. Morilec Miha Vukmanič je bil z dvema tovarišema 6. febr. 1896 s smrtjo kaznovan. Vsi trije so se še poslovili pri občinstvu, in Vukmanič je imel celó daljši nagovor, v katerem je povedal, da se kesa svojega hudodelstva. Potem pa še posebej prosi svojo domačo občino, naj boljše vzgaja svoje otroke, kakor je bil on izgojen. — O, naj bi stariši, zlasti matere, ne jedenkrat ampak stokrat prebrali te besede in si jih neizbrisno vtisnile v srce, zakaj strašna zatožba so za one, kateri so imeli v mla-

dosti skrbeti za Vukmaniča in ob jednom povedó, kaj je bil vzrok njegove silne sprijenosti.

Dobro zdravilo. Predsednik francoske republike je potujoč po deželi v Auray-u vprašal nekega župnika, kakšni so njegovi župljani. Župnik odgovori: „To je odvisno od jabolk.“ — „Kako to?“ — Kedar je mnogo jabolk, je tudi mnogo jabolčnika in tudi mnogo pijanih ljudi, ki se valjajo po jarkih ter pretepajo svoje žene. Toda nekaj sem iznašel izvrstno sredstvo. — „Katero?“ — Kedar se pride katera žena pritoževati proti možu, dam jej v steklenici čiste vode ter naročim, da to zdravilo vzame in drži v ustih tako dolgo, da se mož pomiri in zaspi. In to pomaga.“

Delaj dobro. V mestu N. na Bavarskem je živel jako imovit mož, ki pa ni bil s seboj prav nič zadovoljen. Nekoč se hoče obesiti. Šel je ven, na neki hiši zapazi napis: „Človek, ako ti je življenje zoperno, delaj dobro; čednost ti bo podelila ljubezen do življenja!“ Obupanec postoji nekoliko pri tem napisu. Naenkrat se spomni, da živi v njegovem obližju marljiv, toda ubog rokodelce, kateri je nedavno izgubil svojo ženo, ki mu je zapustila več otrok. „Gotovo bi bil jako nespameten — pravi bogataš — ako bi bil razdelil svoje premoženje med svoje lakomne dediče; veselili bi se mojega samomora in zapravljali po nepotrebnem imetje. Hočem bogastvo bolje obrniti.“ — Vrne se domov in vzame otroke rokodelčeve k sebi in skrbi za njih vzgojo. V zadoščenje mu je bilo, da so otroci jako lepo napredovali in postali dobri ljudje. To je silno veselilo bogataša in mnogokrat je pripovedoval, da bi nikdar ne verjel, kako zamore človek srečen postati, ako dobro dela.

Uganke.

S **k** in **p** povedi
Znani ti besedi!
Kdor pri **k** je bil oblit,
S **p** nekdaj bo vsak pokrit.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev skakalnice v 7. številki.

Slep je, kdor se s petjem vkvarja,
Kranjec moj mu osle kaže;
pevcu vedno sreče laže,
on živi, vmrje brez d'njarja.

France Prešern.

Uganke v zadnjih številkah so rešili: A. Havbic in K. Silan v Skocijanu; A. Krobot v Radnivi; J. Drašler na Drašici; J. Levičnik v Železnikih.

Smešničar.

* Kmet pride v mesto in vpraša nemčurja: „Kje je slovenska posojilnica?“ — „V oslovskih ulicah“, odgovori prevzetno se rogaje nemčur. — „Kje so pa te?“ vpraša navihani kmet. — „Tam le doli!“ — „A že vem, tam, kjer ste vi ven prišli“, pravi kmet in gre dalje.

* Zdravnik: „Draga žena! vaša bolezen ni nevarna. Le največjega miru in pokoja potrebujete.“ — „Toda, pre-dobri gospod doktor, pogledjte vendar tudi moj jezik!“ „Res, ravno ta potrebuje največjega miru in pokoja.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.